

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/29/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016201001
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016201001.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľa (predtým žalobcu): Slovak Business Agency, IČO: 30 845 301, Miletičova 23, Bratislava, proti žalovanému: Úrad vládneho auditu, T. G. Masaryka 10, P.O. BOX 194, Zvolen, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného - Správy z vládneho auditu č. 16100030-N-02 zo dňa 12.04.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/125/2016-140 zo 7. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2S/125/2016-140 zo 7. júna 2017 podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania Správy z vládneho auditu č. 16100030-N-02 z 12. apríla 2016 (ďalej len „správa z vládneho auditu“). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

2. Cieľom vládneho auditu č. 16100030-N-02 bolo overiť dodržiavanie zákona č. 502/2001 Z. z. o finančnej kontrole a vnútornom audite. Návrh správy z vládneho auditu č. 16100030-N-02 bol prerokovaný so žalobcom dňa 1. apríla 2016. Žalobca predložil žalovanému námietky voči Návrhu správy z vládneho auditu. Následne dňa 25. apríla 2016 bolo žalobcovi doručené Oznámenie o preverení opodstatnenosti predložených námietok, k. č. 14-1/2016/42 a zároveň Správa z vládneho auditu č. 16100030-N-02 zo dňa 12. apríla 2016, ktorej preskúmanie je predmetom tohto konania.

3. Krajský súd zdôraznil, že konanie v správnom súdnictve je prostriedkom ultima ratio. Ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov správnych vzťahov súdom nastupuje až po zlyhaní všetkých zákonných prostriedkov nápravy v rámci správneho konania. Uvedené je zrejmé z § 7 SSP, keď zákon napr. požaduje vyčerpanie žalobcovi prípustných opravných prostriedkov a pripúšťa iba preskúmanie druhostupňových rozhodnutí správnych orgánov, vylučuje zo súdneho prieskumu rozhodnutia

správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, ale tiež v ustanovení § 27 SSP upravuje povinnosť súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy posúdiť i zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúvané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom podľa § 6 ods. 2 SSP. Správne súdy preskúvajú až konečné rozhodnutie správnych orgánov - bez ohľadu na ich formu, pričom inými rozhodnutiami, resp. postupmi správnych orgánov sa zaoberajú až v rámci preskúmania napadnutého konečného rozhodnutia. Správny súd teda v zásade preskúma akýkoľvek akt, po ktorého vydaní už nemôže nasledovať ďalšie konanie a ktorého vydanie môže ukrátiť na právach žalobcu, resp. ktoré sa týka základných práv a slobôd žalobcu.

4. Krajský súd konštatoval, že doručením správy z vládneho auditu síce končí vládny audit, tento však nemá povahu konečného de facto rozhodnutia. Podľa názoru súdu vykonanie vládneho auditu nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledné materiály (Správu z vládneho auditu) z vykonanej kontroly za rozhodnutie vydané v takomto konaní, keďže kontrolou sa len zisťuje súlad postupu kontrolovaného s ustanoveniami zákona o finančnej kontrole a audite. Vládny audit ako taký má povahu kontrolnej činnosti a po jeho skončení nasleduje správne konanie. Až prípadné rozhodnutie riadiaceho orgánu v správnom konaní, proti ktorému žalobca vyčerpá všetky riadne opravné prostriedky, bude preskúmateľné správnym súdom, pričom v takomto prípadnom konaní bude subsidiárne predmetom prieskumu tiež napadnutá Správa z vládneho auditu.

5. Krajský súd dospel k záveru, že správa z vládneho auditu je vo svojej podstate len opatrenie predbežnej povahy, ktoré nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu, pretože právne postavenie žalobcu sa v ich dôsledku nemení. Služi ako podklad a zároveň podmienka pre ďalší postup riadiaceho orgánu.

6. Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal žalobca kasačnú sťažnosť, v ktorej uviedol, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní o správnej žalobe porušil zákon a to tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S. s. p.), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S. s. p.), odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ S. s. p.) a žaloba bola nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ S. s. p.). Navrhoval, aby kasačný súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Podľa názoru sťažovateľa napadnutú správa z vládneho auditu podlieha súdnemu preskúmaniu podľa § 177 a nasl. SSP. Poukázal na to, že podľa § 491 ods. 2 SSP nemožno uplatňovať ustanovenia SSP, ak by boli v neprospech žalobcu. Krajský súd sa nezaoberal otázkou, či v prospech žalobcu nie je aplikovanie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ poukázal na to, že dôvody podania žaloby uvedené v závere časti IV. žaloby pretrvávajú a namietal, že pri posudzovaní prípustnosti prejednávania žaloby v správnom súdnictve je potrebné presadzovať nielen ústavnoprávny výklad procesnoprávných predpisov ale aj prístup eurokonformný, nakoľko orgány EÚ pri čerpaní prostriedkov európskych investičných a štrukturálnych fondov nevnímajú výsledky kontrol len ako rozhodnutia predbežnej povahy, ale na ich základe vyvodzujú voči príjemcovi prostriedkov dôsledky, majú za to, že rozhodnutia správnych orgánov SR sú konečné, obsahovo správne a súladné s vnútroštátnym právom. Ujmu na subjektívnych právach sťažovateľ videl aj v tom, že v súčasnosti implementuje, resp. pristupuje k podpisu zmlúv o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s alokáciami pohybujúcimi sa v desiatkach miliónov eur z európskych štrukturálnych a investičných fondov.

8. Sťažovateľ poukázal na to, že pri čerpaní prostriedkov prostredníctvom realizácie národných projektov môže byť voči nemu z dôvodu existencie správy z vládneho auditu vyvodzovaný finančný postih - krátenie finančných príspevkov až do výšky 100%.

9. Správa podlieha súdnemu preskúmaniu aj z dôvodu, že sťažovateľovi bolo uložené prijať opatrenia na nápravu zistených nedostatkov, odstrániť príčiny ich vzniku a predložiť oprávnenej osobe písomný zoznam splnených opatrení, čo bolo vynucované upozornením na možnosť uloženia pokuty do výšky 100 000 eur.

10. Krajský súd sa podľa sťažovateľa odklonil od ustálenej rozhodovacej činnosti kasačného súdu, konkrétne sťažovateľ poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžf/31/2011 z 25. augusta 2011, s ktorým sa krajský súd nijako nevysporiadal, čo možno považovať za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

11. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd svoj právny názor, že správa z vládneho auditu je predbežnej povahy a nepodlieha súdnemu prieskumu, neoprel o konkrétne ustanovenia právnych predpisov. Sťažovateľ nevidí dôvod, pre ktorý by Správa z vládneho auditu nemala byť považovaná za konečné rozhodnutie, ktorým sa končí vládny audit a proti ktorému už nemožno podať riadne opravné prostriedky.

12. Sťažovateľ namietal postup krajského súdu, keď sťažovateľovi nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe, čím bola porušená zásada rovnosti účastníkov konania a sťažovateľovi bolo znemožnené vyjadriť sa k predmetnému vyjadreniu.

13. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil so závermi krajského súdu a vyjadril presvedčenie, že v podanej kasačnej sťažnosti nebolo preukázané porušenie zákona a nesprávne posúdenie veci krajským súdom. K námietkam sťažovateľa o jeho možnej insolventnosti z dôvodu potenciálnych finančných postihov žalovaný uviedol, že sťažovateľ ako subjekt hospodáriaci s verejnými prostriedkami si mal byť vedomý svojho postavenia, tak aby bol splnený účel, na ktorý bol zriadený a s poskytnutými verejnými prostriedkami nakladať v zmysle zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ujma vnímaná sťažovateľom nemá reálny právny základ, nie je ničím podložená.

14. Tvrdenie sťažovateľa, že orgány EÚ nevnímajú výsledky kontrol ako rozhodnutia predbežnej povahy, je skresľujúce a nezodpovedá stavu podľa právnych predpisov. Riadiaci orgán sa pri poskytovaní NFP riadi zákonom č. 292/2014 Z.z. o príspevku poskytovanom z európskych štrukturálnych a investičných fondov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom pri uzatvorení zmluvy o NFP nie je povinný prihliadať na závery uvedené v správe z vládneho auditu. Žalovaný poukázal na to, že aj napriek zisteniam uvedeným v správe z vládneho auditu sťažovateľ ako prijímateľ uzavrel zmluvu o NFP s Ministerstvom hospodárstva SR a Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu SR ako riadiacim orgánom, ktorej súčasťou je aj poskytnutie NFP na prenájom priestorov.

15. Samotná správa z vládneho auditu nezakladá vznik povinnosti vrátenia NFP, ale je podkladom k ďalšiemu konaniu riadiaceho orgánu v súlade s ustanovením § 40 a nasl. zákona č. 292/2014 Z.z. o príspevku poskytovanom z európskych štrukturálnych a investičných fondov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V prejednávanej veci nebolo v správe z vládneho auditu konštatované kvalifikované porušenie finančnej disciplíny, nedošlo ani k uloženiu sankcie. Sťažovateľ vo svojej argumentácii predstavuje iba úvahy o budúcej ujme, ktoré sa pohybujú v rovine pravdepodobnosti.

16. K námietke sťažovateľa, že prijatie opatrení na nápravu zistených nedostatkov bolo vynucované upozornením na možnosť uloženia pokuty do výšky 100 000 eur, žalovaný poukázal na to, že povinnosť prijať v určenej lehote opatrenia na nápravu nedostatkov a tieto prijaté opatrenia predložiť vyplýva sťažovateľovi priamo z ustanovenia § 21 ods. 3 psím. d) a e) zákona č. 357/2015 Z.z. o finančnej kontrole a audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov, z ktorého.

17. Žalovaný poukázal na to, že výsledok vládneho auditu je iba v rovine nevrhnutých odporúčaní, resp. opatrení a nemá vo vzťahu k sťažovateľovi autoritatívnu povahu, žiadne povinnosti mu neukladá. Správa obsahuje iba odporúčania alebo opatrenia majúce preventívny charakter.

18. Žalovaný tiež uviedol, že dňa 13. júla 2017 mu sťažovateľ doručil list, v ktorom predložil zoznam opatrení. Žalovaný považoval prijaté opatrenia za dostatočné.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 1, 2 SSP) a dospel k záveru, že podaná kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

20. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy, je teda vždy ich spôsobilosť zasiahnuť do práv, slobôd alebo záujmov subjektov, ktorým sú určené. Súdnemu preskúmaniu preto podliehajú aj také správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nespĺňajú formálne náležitosti rozhodnutia, za predpokladu, že sa nimi právne záväzným spôsobom (bez možnosti nápravy prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) zakladajú, menia alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa ich priamo dotýkajú.

24. Podľa § 7 SSP správne súdy nepreskúmajú

a) právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená,

b) správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak,

c) všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak,

d) súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese,

e) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania,

f) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania, podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti; to neplatí na rozhodnutia a opatrenia v sociálnych veciach,

g) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti fyzickej osobe a právnickej osobe, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,

h) rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

25. Podľa § 27 ods. 1 SSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy správny súd na návrh žalobcu posúdi i zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúvané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom podľa § 6 ods. 2. Ak orgán verejnej správy, ktorý vydal skoršie rozhodnutie alebo opatrenie, nie je v konaní pred správnym súdom žalovaným, má postavenie účastníka konania podľa § 32 ods. 3 písm. c).

26. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

27. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že v tomto konaní nebolo možné pristúpiť k preskúmaniu Správy z vládneho auditu č. 16100030-N-02 z 12. apríla 2016, pretože nie je v právomoci správneho súdu preskúmať správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby.

28. Rozsah preskúvavej činnosti súdu v správnom súdnictve je vymedzený tak, že preskúvaniamu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Predmetom preskúmania musí byť právoplatné rozhodnutie ako výsledok určitého postupu správneho orgánu, a nie každý jednotlivý krok správneho orgánu, ktorý konečnému rozhodnutiu predchádza.

29. Ďalšou podmienkou je, že fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach, ktoré je nevyhnutné konkrétne pomenovať.

30. Vylúčenie postupu správnych orgánov, ktorým neboli priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zo súdneho prieskumu súvisí s tým, že bez priamej spojitosti by došlo k neprimeranému rozšíreniu možnosti napádať postupy správnych orgánov v správnom súdnictve.

31. Správne súdnictvo je založené na princípe generálnej klauzuly, s výnimkou tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Rozsah právomoci pri preskúvaní správnych rozhodnutí je teda obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súdy nepreskúvajú. Rozhodnutia, ktoré správne súdy nepreskúvajú, sú vymedzené v ustanovení § 7 S.s.p. Predmetné ustanovenie v písmene a/ až h/ obsahuje taxatívny výpočet konkrétnych druhov rozhodnutí, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu.

32. Najvyšší súd sa v zmysle uvedeného stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že správa z vládneho auditu ako taká nepodlieha súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože sama o sebe nepredstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu. Predmetnú správu je možné považovať podľa názoru najvyššieho súdu za podkladové rozhodnutie v zmysle § 27 ods. 1 SSP.

33. Aj správa z vládneho auditu má za určitých okolností potenciál byť samostatne preskúvaná správnym súdom, resp. jej čiastkové závery, či opatrenia, avšak nevyhnutnou podmienkou je, aby tieto predstavovali relevantný zásah do právneho postavenia kontrolovaného subjektu spôsobom, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli orgánu zo strany orgánu verejnej správy porušené alebo priamo dotknuté. Sťažovateľ však na žiadny takýto konkrétny zásah do jeho práv nepoukázal. Vo svojej kasačnej sťažnosti len všeobecne tvrdil ujmu na svojich právach, pričom jeho argumentácia sa v podstate odvíjala v hypotetickej rovine o možnom budúcom zásahu do jeho práv. Uvedená argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá zvrátiť prijatý právny záver krajského súdu o nemožnosti súdneho prieskumu predmetnej správy z vládneho auditu. Až v prípade, ak príslušný správny orgán na základe uvedenej správy vyvodí z kontrolných zistení pre sťažovateľa sankčný postih, resp. iný negatívny nezvratný (právoplatný) zásah do jeho právneho postavenia, bude takéto rozhodnutie správneho orgánu, ako aj postup a podkladové rozhodnutia tomu predchádzajúce, preskúmateľným súdom, pretože až týmto

rozhodnutím dôjde k reálnemu zásahu do práv a povinností sťažovateľa a až o tomto môže správny súd rozhodovať, či je zákonný alebo nie.

34. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že krajský súd sa v súlade s ustanovením § 491 ods. 2 SSP nezaoberal otázkou, či v jeho prospech nie je aplikovanie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, najvyšší súd k tomu uvádza, že s ohľadom na dôvody odmietnutia žaloby bola právna úprava podmienok súdneho prieskumu v podstate rovnaká aj podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Z konštrukcie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku bolo zrejmé, že zákon požadoval vyčerpanie prípustných opravných prostriedkov a pripúšťal iba preskúmanie druhostupňových rozhodnutí správnych orgánov, vylučoval zo súdneho prieskumu rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, tiež upravoval povinnosť súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdiť i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup. Taktiež bolo pre súdny prieskum nevyhnutné, aby fyzická alebo právnická osoba tvrdila konkrétne ukrátenie na svojich právach rozhodnutím a postupom správneho orgánu. Nebolo preto v rozpore s ustanovením § 491 ods. 2 SSP, keď krajský súd posudzoval prípustnosť súdneho prieskumu podľa účinných ustanovení Správneho súdneho poriadku, nakoľko z pohľadu prejednávanej veci boli obsahovo podmienky stanovené totožne s predchádzajúcou právnou úpravou podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd zdôrazňuje, že sťažovateľ ani opak netvrdil a ničím ho nepreukazoval.

35. Sťažovateľ tiež nepreukázal rozpor so závermi uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5SŽf/31/2011 z 25. augusta 2011, v ktorom sa konštatuje, že protokol o výsledku kontroly sám o sebe nemá povahu rozhodnutia vydaného v správnom konaní a podliehajúceho súdnemu preskúmaniu, avšak súdny prieskum závisí od rozsahu uloženia povinností a ich účinkov do sféry kontrolovaného subjektu, pričom vo veci bolo rozhodujúce, že žalobcovi kontrolný orgán oznámil nemožnosť pripustenia do financovania projektu s kódom NFP22110120893 a umožnenia čerpania finančných prostriedkov zo štrukturálnych fondov Európskej únie, a odstúpenie od Zmluvy o NFP č. Z 2212000401, preto v uvedenej veci (5SŽf/31/2011) najvyšší súd konštatoval potenciálny zásah do práv a povinností žalobcu ako účastníka správneho konania. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v prejednávanej veci sťažovateľ netvrdil ani nepreukázal konkrétny negatívny zásah do jeho právneho postavenia, porovnateľný so zásahom vo veci prejednávanej pod sp. zn. 5SŽf/31/2011.

36. K námietke sťažovateľa, že krajský súd sťažovateľovi nedoručil vyjadrenie žalovaného k žalobe, najvyšší súd uvádza, že tento postup krajského súdu bol v súlade so zákonom, nakoľko z ustanovenia § 106 ods. 1 SSP vyplýva, že správny súd zašle žalobcovi vyjadrenie žalovaného k žalobe len v prípade, ak nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, k čomu práve v prejednávanej veci došlo a krajský súd vo veci pojednávanie nenariadil, nakoľko žalobu odmietal z dôvodu nesplnenia podmienok konania.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky sťažovateľa vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

38. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

39. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.